

MIA SHERIDAN

Başka

Dilde

Aşk

Çeviren

Hanife Albayrak Çift

Bu kitabı oğullarım Jack, Cade ve Tyler'a ithaf ediyorum.

Bu dünyanın olabildiğince çok iyi erkeğe ihtiyacı var.

Üçünü ben yetiştirdiğim için gururluyum.

Sonuna kadar kardeşler!

Kentaur Kheiron'un Efsanesi

Kentaurlar sarhoşlukları, taşkınlıkları, şehvetli tavırlarıyla gürültücü bir kalabalık olarak bilinirler. Ama Kheiron diğerleri gibi değildir. "İyi Kentaur" ve "Yaralı Şifacı" olarak adlandırılmıştır. Daha akıllı, daha nazik ve soyundan çok daha fazlasıdır.

Ne yazık ki, diğer Kentaurlarla savaşıırken arkadaşı Herakles tarafından zehirli bir okla vurulmuştur. Kheiron ölümsüz olduğu için, tedavi edilemez yarasına bir türlü çare bulamadıklarından hayatını tarifi imkânsız bir acıyla yaşamıştır.

En sonunda ise Kheiron aynı dertten mustarip Prometheus'la karşılaşır. Prometheus, tanrılar tarafından sonsuz bir işkenceye mahkûm edilmiştir. Bir taşa bağlanmış olan Prometheus'a ciğerini yemesi için her sabah bir kartal gönderiliyor, akşamına ise ciğeri tekrar büyüyordur.

Kheiron, gönüllü olarak Prometheus için hayatını vermeyi teklif edip ikisini de sonsuz bir işkenceden kurtarmıştır. Kheiron, Prometheus'un ayaklarının dibinde ölmüştür. Ama iyiliği ve hizmetleri yüzünden, Zeus güzelliğine her zaman bakılabilsin diye, Kheiron'u Sagittarius takımıyıldızlarının bir parçası yapmıştır.

Kheiron'un yarası acının gücünün ne kadar değişken olduğunu, şahsi, fiziksel veya duygusal olsa da nasıl ahlaki ve manevi bir güce dönüşebileceğini sembolize eder.

Archer – Yedi Yaşındayken, Nisan

“Elimi tut! Seni yakaladım,” dedim yumuşak bir şekilde. Helikopter havalanırken Duke, Snake Eyes’in* elini yakaladı. Elimden geldiği kadar sessiz oynuyordum. Annem yine mahvolmuş durumda olduğundan, odasında uyurken onu uyandırmak istemiyordum. Onunla yatakta çizgi film izlememi söylemişti. Bir süre izlemiş ama o uykuya dalınca G.I. Joe oyuncaklarımla oynamak için alt kata inmiştim.

Helikopter iniş yapınca adamlarım yere atlayıp sandalyenin üzerine havlu koyarak yeraltı sığınağının parçası hâline getirdiğim yere doğru koştular. Helikopteri alıp tekrar *vup vup* sesiyle zeminden kaldırdım. Keşke parmağımı şaklatarak bu helikopteri gerçek yapabilseydim. Sonra annemi de alıp uzaklara uçabilirdim. *Ondan*, morarmış gözlerden, annemin gözyaşlarından uzaklaşırız. Çok çok uzaklarda olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurumda olmazdı.

Sığınağa sürünerek girdikten birkaç dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını, ayak seslerinin holün benim oynadığım kışımına kadar geldiğini duydum. Hafifçe başımı çıkarınca bir çift parlak siyah ayakkabıyı ve üniforma pantolonunun parçası olduğunu bildiğim kelepçeleri gördüm.

“Connor Amca!” derken olabildiğince hızlı bir şekilde emekleyerek yerimden çıkmaya çalışıyordum. Connor Amca yere

* G.I. Joe çizgi romanlarındaki karakterlerden biri. –cn

eğilmişti. Silahı ile polis fenerinin olduğu tarafından olabildiğince uzak kalmaya çalışarak kollarına atıldım.

“Merhaba küçük adam,” derken bana sımsıkı sarıldı. “Benim kurtarıcı kahramanım nasılmış?”

“İyiyim. İnşa ettiğim yeraltı kalesini gördün mü?” Geri çekilip masanın altında battaniye ve havlular kullanarak yaptığım kaleyi omzumun üstünden gururla işaret ettim. Oldukça havalydı.

Connor Amca gülümseyerek bana baktı. “Kesinlikle gördüm. Oldukça iyi iş çıkarmışsın, Archer. Bunun kadar aşilamaz bir kale daha görmemiştim.” Bana göz kırparken gülümsemesi daha da büyümüştü.

Ben de sırtttım. “Benimle oynayacak mısın?”

Gülümseyerek saçlarını karıştırdı. “Şu anda olmaz, ufaklık. Sonra, tamam mı? Annen nerede?”

Yüzümün asıldığını hissettim. “Şey, kendini pek iyi hissetmiyor. Biraz uzandı.” Connor Amca’nın yüzüne, bal rengi gözlerine baktım. Aklıma ilk gelen resim fırtına öncesi gökyüzüydü. Karanlık ve kısmen korkutucuydu. Hafifçe geri çekildim ama Connor Amca’nın gözleri düzelmişti. Bana tekrar sıkıca sarıldı.

“Tamam, Archer. Tamam,” dedi. Beni hafifçe geri çekerek kollarını tutarken gözleri yüzümde dolanıyordu. Ben gülümseyince o da gülümseyerek karşılık verdi.

“Aynı annen gibi gülümsediğini biliyorsun, değil mi?”

Daha da kocaman gülümsedim. Annemin gülümsemesini seviyordum. Sıcak ve güzeldi. Sevildiğimi hissettiriyordu.

“Ama babama benziyorum,” dedim yere bakarak. Herkes bende bir Hale havası olduğunu söylüyordu.

Bana bir dakikalığına sanki bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra fikrini değiştirdi. “Eh, bu da güzel bir şey, ufaklık. Baban oldukça yakışıklı bir şeytan.” Bana gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. Ona bakınca keşke Connor Amca’ya benzeseydim diye düşündüm. Annem bir keresinde onun hayatında gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söylemişti. Ama

sonra bunu söylediği için pişman olmuş gibiydi. Babam o değil diye pişman olduğunu düşündüm. Connor Amca aynı zamanda bir polis memuru ve kahramandı. Büyüdüğümde aynı onun gibi olacaktım.

Connor Amca ayağa kalktı. “Annen uyanmış mı diye bir bakacağım. Sen aksiyon figürlerinle oyna. Ben hemen döneceğim, tamam mı ufaklık?”

“Tamam,” diyerek başımla onayladım. Tekrar saçımı karıştırdı ve merdivene yöneldi. Birkaç dakika bekledikten sonra arkasından sessizce takip ettim. Gıcırdayan noktalardan kaçınmak için tırabzana tutundum. Bu evde nasıl sessiz olabileceğimi biliyordum. Bu evde nasıl sessiz olunacağını bilmem önemliydi.

Merdivenlerin başına ulaştığımda annemin odasının önünde durup dinledim. Kapı aralık bırakılmıştı ama bu yeterliydi.

“Ben iyiyim, Connor, gerçekten,” dedi annem yumuşak bir ses tonuyla.

“İyi değilsin, Alyssa,” diye tısladı Connor Amca, sesi sonunda öyle çatladı ki beni korkuttu. “Tanrım. Onu öldürmek istiyorum. Benden bu kadar, Lys. Kurban rolü yapmandan bıktım. Bunu hak ettiğini düşünebilirsin ama Archer. Hak. Etmiyor,” derken son üç kelimeyi daha önce gördüğüm gibi çenesi kasılmışken tükürürcesine söylemişti. Genellikle babam etraftayken böyle konuşurdu.

Annemin hafif ağlama sesinden başka bir şey duymazken birkaç dakika sonra Connor Amca tekrar konuştu. Bu sefer sesi tuhaf, duygusuz geliyordu.

“Şu anda nerede olduğunu bilmek ister misin? Bardan çıkıp Patty Nelson’la eve gitti. Şu anda onu karavanında evire çevire beceriyordur. Karavanın yanından geçerken arabamdan bile seslerini duyabiliyordum.”

“Tanrım, Connor,” derken annemin sesi boğazı düğümlenmiş gibi çıkmıştı. “Bunu daha kötü hâle mi getirmeye çalışıyorsunuz...”

Connor Amca, “Hayır!” diyerek gürleyince hafifçe yerimden

zıpladım. “Hayır,” derken bu sefer sesi daha sakindi. “Sadece bu kadarının yeterli olduğunu anlamayı sağlamaya çalışıyorum. Yeter artık. Eğer bir kefaret ödemen gerektiğini düşünüyorsan, ödendi. Bunu göremiyor musun? Bu konuda asla haklı değildin ama diyelim ki öyleydin, kefaretin ödendi, Lys. Çoktan ödenmişti. Şimdi ise hepimiz ödüyoruz. Tanrım, o karavandan gelen sesleri duyunca neler hissettiğimi biliyor musun? Seni böyle aşığıladığı, sana saygısızlık ettiği için oraya dalıp onu iyice bir pataklamak istedim. İşin acı tarafı ise senden başkasıyla olduğu için mutlu olmalıydım. Tenimin matkapla bile söküp atılmayacak kadar derinlerine işlemiş kadın dışında kiminle olursa olsun. Ama onun yerine bu durumdan öğrendim. Öğrendim, Lys. Sana düzgün davranması seni tekrar elde edemeyeceğim anlamına gelse bile sana kötü davranmasından bıktım.”

İçerisi birkaç dakikalığına sessizleşince ufak bir bakış atmak istesem de yapmadım. Tek duyabildiğim annemin yumuşak ağlaması ile biraz hıştırtıydı.

Sonunda Connor Amca konuşmaya devam etti. Bu sefer sesi alçak ve nazikti. “Seni buradan götürmeme izin ver, bebeğim. Lütfen, Lys. Sen ve Archer’ı korumama izin ver. Lütfen.” Sesi adlandıramadığım bir şeyle doluydu. Keskin bir nefes aldım. Bizi buradan götürmek mi istiyordu?

“Tori’ye ne olacak?” diye alçak sesle sordu annem.

Connor Amca’nın cevap vermesi birkaç dakika almıştı. “Tori’ye gideceğimi söylerim. Bilmesi lazım. Yıllardır gerçek bir evliliğimiz yok zaten. Anlaması lazım.”

“Anlamayacak, Connor,” derken annemin sesi korkulu çıkıyordu. “Anlamayacak. Bizden intikam alacak bir şey yapacak. Benden hep nefret etti.”

“Alyssa, artık çocuk değiliz. Bu saçma sapan bir rekabet değil. Bu mesele, gerçek hayat ve seni sevmemle alakalı. Bu, beraber bir hayat geçirmeyi hak etmemizle alakalı. Bu ben, sen ve Archer hakkında.”

“Ya Travis?” diye sessizce sordu.

Bir duraklama olmuştu. "Tori'yle bir şeyler ayarlamaya çalışırım," dedi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Bir süre daha devam eden sessizlikten sonra annem konuştu, "İşin, kasaba..."

"Alyssa," dedi Connor Amca, sesi nazikti. "Hiçbiri umurumda değil. Eğer sen yoksan, hiçbirinin mânâsı yok. Bunu şimdiye kadar anlamadın mı? İşimden istifa ederek araziyi satarım. Beraber bir hayatımız olur, bebeğim. Biraz mutluluk buluruz. Buradan, bu yerden uzakta oluruz. *Bizim* diyeceğimiz bir yerimiz olur. Bebeğim, bunu istemez misin? Bana istediğini söyle."

Yine bir sessizlik oldu ve sanki öpüşüyorlarmış gibi yumuşak sesler duydum. Daha önce de annem gözetlediğimi bilmezken öpüşüklerini görmüştüm. Yanlış olduğunu, annelerin kocaları olmayan adamları öpmemesi gerektiğini biliyordum. Ama aynı zamanda babaların eve sürekli sarhoş gelip eşlerine tokat atması da gerekirdi. Annelerin de, ne zaman Connor Amca gelse annemin yüzünde oluşan yumuşak ifadeyle ona baktığı gibi bakmaması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden onları gizlice izliyor, anlamaya çalışıyordum.

Sonunda, uzun gibi gelen bir süreden sonra annem fısıldadı. O yüzden zorlukla duyabildim. "Tamam, Connor. Bizi buradan götür. Çok ama çok uzağa götür. Ben, sen, Archer hep beraber gidelim. Biraz da biz mutlu olalım. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Tek istediğim sensin."

Connor Amca zorlukla nefes alırken, "Lys... Lys... Lys'im..." diye fısıldadığını duydum. Oradan kaçtım ve gıcırdayan noktalara dikkat edip hiç ses çıkarmadan alt kata indim.

2

Bree

Sırt çantamı omzuma atıp ufak köpek taşıma kutusunu yolcu koltuğundan alarak arabayı kilitledim. Bir anlığına durup cırcırböceklerinin etrafta yankılanan seslerini dinledim. Neredeyse rüzgârla salınan ağaçların seslerini bastırıyorlardı. Gökyüzü canlı bir mavi tonundaydı. Önümdeki kulübenin etrafından parıldayan gölün birazını seçebiliyordum. Ön camında hâlâ küçük “Kiralık” yazısı olan beyaz kulübeye gözlerimi kısarak baktım. Eskiydi, yer yer dökülüyordu ama hemen beni kendine çeken bir cazibesi vardı. Akşamları ay arkamdaki gölden yükselirken küçük verandasında çam ve göl kokuları eşliğinde oturup ağaçların rüzgârda sallanışını izlediğimi gözümde canlandırabiliyordum. Kendi kendime gülümsedim. İçinin de dışı gibi çekici veya en azından *temiz* olduğunu umdum.

“Ne düşünüyorsun, Phoeb?” diye sordum yumuşak bir sesle. Phoebe kutusundan onaylar gibi havladı.

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

Küçük Vosvos’unun yanına eski bir Sedan yanaştı ve içinden yaşlı, kelleşmeye başlamış bir adam çıkıp bana doğru geldi.

“Bree Prescott siz misiniz?”

“Evet, benim.” Gülümseyerek ona doğru birkaç adım ilerleyip elini sıktım. “Benimle bu kadar çabuk buluştunuz için teşekkürler, Bay Connick.”

“Lütfen bana George de,” derken gülümsedi. Kulübeye doğ-

ru ilerlerken her adımımızda etrafa tozlar ve kurumuş çam iğneleri savruluyordu. “Buluşmak benim için sorun olmadı. Artık emekliyim, o yüzden uymam gereken bir takvim yok. Bu benim için de iyi oldu.” Üç tahta basamaktan çıkıp verandaya varınca adam cebinden anahtar çemberini çıkararak aramaya koyuldu.

“Ah, işte burada,” derken anahtarı kilide sokup ön kapıyı açtı. İçeri girdiğimde beni toz ve hafif küf kokusu karşıladı ve etrafa bakındım.

“Karım sık sık buraya gelip toz alır ve kaba temizliği yapar ama gördüğün üzere üzerinden biraz geçilmesi gerekiyor. Norma, kalçasındaki eklem iltihabından beri eskisi kadar dışarı çıkmıyor. Burası bütün yaz boştu.”

“Önemli değil.” Ona gülümseyerek Phoebe’nin taşıma kutusunu kapının kenarına koyup mutfak olduğunu gördüğüm yere doğru yürüdüm. İçerisi basit bir temizlikten ötesini, yani dip köşe ovulmayı gerektiriyordu. Ama ortama hemen içim ısınmıştı. Antika ve çekiciydi. Birkaç örtüyü kaldırdığımda mobilyaların da eski ama zevkli olduğunu gördüm. Zemin, geniş ahşap parkelerden oluşuyor ve eve çok güzel bir taşra havası veriyordu. Duvarların hepsi hoş, huzur verici tonlardaydı.

Mutfak teçhizatları eskiydi ama mutfak konusunda pek bir şeye ihtiyacım da yoktu. Tekrar bir şey pişirmek istediğimden bile emin değildim.

“Yatak odası ile banyo arka tarafta...” diye anlatmaya başlamıştı Bay Connick.

“Tutuyorum,” diyerek araya girdim. Sonra kahkaha atarak başımı hafifçe iki yana salladım. “Yani eğer hâlâ müsaitse ve sizin için de uygunsa tutmak istiyorum.”

Adam kıkırdadı. “Ah, elbette, bu harika. Arabamdan kira sözleşmesini alayım da işlemleri tamamlayalım. Depozitoyu her şeyi hesaba katarak ayarladım ama eğer sorunsa bir çözüm düşünürüz.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sorun değil. Bana uyar.”

“Tamam o zaman. Hemen dönerim,” dedi kapıya doğru ilerlerken.

O dışarıdayken ben de hole gidip yatak odası ile banyoya bir göz attım. İkisi de küçüktü ama tam da düşündüğüm gibi yeterli olurlardı. İlgimi çekense yatak odasındaki, göle bakan büyük pencereydi. Güçlü sabah ışığında parlayan eşsiz, sakın, mavi renkteki cam gibi suya uzanan küçük rıhtımı görünce gülümsemeden edemedim.

Ufukta nokta gibi görünen iki tane tekne vardı.

Suya bakarken birden tuhaf bir şekilde ağlamak istedim ama hüzünden değil de daha çok *mutluluktandı*. Birden o his gitti ve ardında tarif edemeyeceğim tuhaf bir nostalji bıraktı.

“İşte geldim,” diye seslendi Bay Connick. Kapının arkasından kapandığını duydum. Bir süreliğine evim diyeceğim yer için kâğıtları imzalamak üzere odadan çıktım. Sonunda huzuru bulacağım yerin burası olmasını umut ediyordum.

Norma Connick tüm temizlik malzemelerini kulübede bırakmıştı. O yüzden valizlerimi arabadan çıkarıp yatak odasına bıraktıktan sonra işe koyuldum. Üç saat sonra nemli bir saç tutamını gözümün önünden çekip doğrularak yaptığım işi hayranlıkla inceledim. Parkeler bal dök yala olmuş, tüm eşyaların üzerindeki örtüler kaldırılmış, her tarafın tozu alınmıştı. Çarşafı ve havluları holdeki dolapta buldum. Mutfağın yanına sıkıştırılmış çamaşır makinesinde yıkayıp kurutmaya attıktan sonra yatağımı yaptım. Mutfak ile yatak odası ovulup çamaşır suyundan geçirildi. Tüm camlar gölden gelen sıcak yaz rüzgârı içeri girsin diye açıldı. Buraya fazla alışmasam iyi olurdu ama şimdilik hâlimden memnundum.

Bavuluma koyduğum birkaç kozmetik malzememi çıkarıp banyo dolabına yerleştirdim. Uzun, soğuk bir duşla, yolculuğun ve saatler süren temizliğin kirini üzerimden attım. Memleketim Cincinnati, Ohio’dan buraya olan on altı saatlik yolculuğu sekizer saatlik iki kısma bölmüştüm. Bir gece yol kenarındaki küçük bir

motelde kaldıktan sonra bu sabah buraya doğru tekrar yola çıkmıştım. Bir önceki gün New York'taki تنها bir internet kafede durup gittiğim kasabadaki kiralık yerlere bakmıştım. Maine'de seçtiğim kasaba popüler bir turist bölgesiydi. O yüzden bir saati aşan araştırmayla en yakın olarak gölün karşı tarafında Pelion denen bu kasabada yer bulmuştum.

Kurulandıktan ve temiz bir şort ile tişört giydikten sonra en yakın arkadaşım Natalie'yi aramak için telefonu elime aldım. Ona ilk mesaj atıp gideceğimi söylediğimden beri beni birkaç kere aramıştı. Sadece mesajına karşılık vermiştim. Ona bir arama borçluydum.

"Bree?" diye telefonu açtı Nat. Arka plan gürültülüydü.

"Selam Nat. Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Bekle biraz, dışarı çıkıyorum." Elini ahizeye koyduktan sonra birine bir şey diyerek tekrar hatta döndü. "Hayır, hiç de kötü bir zamanlama değil! Seninle konuşmak için sabırsızlanıyordum! Annem ve teyzemle öğle yemeğine çıktık. Birkaç dakika bekleyebilirler. Senin için endişelendim," derken ses tonu biraz suçlayıcıydı.

İç çektim. "Biliyorum, üzgünüm. Maine'deyim." Ona gittiğim yeri söylemek zorundaydım.

"Bree, birden çekip gittin. Tanrım. Yanına herhangi bir şey aldın mı bari?"

"Birkaç şey aldım. Yeteri kadar."

Burnundan soludu. "Tamam. Peki, ne zaman eve dönüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir süre kalacağımı düşünüyorum. Neyse Nat, sana bahsetmedim ama biraz para sıkıntısı çekiyorum. Kiranın depozitosu için epey yüklü bir miktar harcadım. En azından birkaç aylığına işe girmem, dönüş yolculuğumu ve döndüğümde birkaç aylık masrafımı çıkaracak kadar kazanmam lazım."

Nat duraksadı. "O kadar kötü durumda olduğunun farkına varmamıştım. Ama Bree, üniversite diploman var. Eve dönüp onunla bir iş bul. Berduş gibi hiç kimseyi tanımadığın bir ka-

sabada yaşamana gerek yok. Seni şimdiden özledim. Avery ile Jordan da seni özlüyor. Arkadaşlarının seni hayata döndürmesine izin ver. Seni seviyoruz. Eve daha hızlı gelmeni sağlayacaksa sana hemen biraz para gönderebilirim.”

“Hayır, hayır, Natalie. Cidden. Bu... Zamana ihtiyacım var, tamam mı? Beni sevdiğini biliyorum. Gerçekten biliyorum,” dedim kısık bir sesle. “Ben de seni seviyorum. Ama bunu yapmam lazım.”

Tekrar duraksadı. “Jordan yüzünden mi?”

Birkaç saniye dudaklarımı ısırđım. “Hayır, tam öyle değil. Demek istediğim, belki bardağı taşıran son damladır ama hayır, Jordan’dan kaçmıyorum. Sadece şu anda istediğim son şeydi, anlarsın ya? Her şey çok üst üste geldi.”

“Ah, hayatım, insan ancak bir yere kadar *dayanır*.” Sessiz kaldığımda iç çekti ve “Kısmen tuhaf, hazırlıksız seyahat şimdiden işe yarıyor mu?” diye sordu. Sesindeki gülümsemeyi duydum.

Sessizce güldüm. “Bazı konularda kısmen yarıyor ama diğer konularda henüz değil.”

“Yani henüz yok olmadılar mı?” diye sordu Natalie alçak sesle.

“Hayır, Nat. Henüz değil. Ama burası hakkında iyi şeyler hissediyorum. Gerçekten.” Sesimi neşeli tutmaya çalıştım.

Nat tekrar duraksadı. “Tatlım, yerle alakası olduğunu sanmıyorum.”

“Demek istediğim bu değildi. Sadece burası biraz uzaklaşmak için daha iyi bir yermiş gibi geliyor. Aman Tanrım, gitmen gerekiyor. Annen ve teyzen seni bekliyor. Bunu başka bir zaman konuşuruz.”

“Tamam,” dedi tereddütle. “Yani güvendesin, değil mi?”

Duraksadım. Asla tamamen güvende hissetmemiştim. Tekrar hissedecek miydim? “Evet, hem burası çok güzel. Tam gölün yanında bir kulübe buldum.” Arkamdaki camdan bakarak güzel su manzarasının tadını çıkardım.

“Seni ziyarete gelebilir miyim?”

Gülümsedim. “Biraz yerleşmeme izin ver. Belki dönmeden önce gelirsin?”

“Tamam, anlaştık. Seni gerçekten özlüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum. Seni yakında tekrar ararım, tamam mı?”

“Tamam. Görüşürüz, tatlım.”

“Görüşürüz, Nat.”

Telefonu kapadım, büyük pencerenin yanına giderek yeni yatak odamın perdelerini çektim ve yeni yapılmış yatağıma girdim. Phoebe ayakucuma yerleşti. Başım yastığa değdiği anda uykuya daldım.

Kuşların cıvıltısına ve uzaktan gelen suyun kıyıya vuruş seslerine uyandım. Yatakta dönerek saate baktım. Saat akşam altıyı biraz geçmişti. Gerindim ve oturdum.

Yataktan kalktım. Phoebe peşimden gelirken banyoda dişlerimi fırçaladım. Ağzımı çalkaladıktan sonra yüzümü banyo aynasında inceledim. Gözümün altındaki siyah halkalar hâlâ duruyordu ama beş saatlik uykumdan sonra daha az belirginlerdi. Yanaklarımı biraz renk gelsin diye çimdikledim. Aynada kendime kocaman, sevimsiz ve sahte bir şekilde sırttıktan sonra başımı iki yana salladım. “İyi olacaksın, Bree. Güçlüsün ve tekrar mutlu olacaksın. Beni duyuyor musun? Buraya dair iyi bir şeyler var. Hissediyor musun?” Başımı eğerek aynadaki yansımama bir dakika daha baktım. Birçok insan banyodaki yansımalarıyla konuşur, değil mi? Bu tamamen normal bir şey. Burnumdan yumuşak bir homurtu çıktıktan sonra başımı hafifçe salladım. Yüzümü yıkayarak uzun, açık kahverengi saçlarımı enseme dâğınık bir şekilde toplayıverdim.

Mutfığa gidip arabamın soğutucusundaki donmuş yemekleri koyduğum buzluğu açtım. Yanımda getireceğim çok yiyecek yoktu. Sadece evdeki buzluktan birkaç şey almıştım: Mikrodalgaya atılacak birkaç yemek, süt, fıstık ezmesi, ekme ve biraz

meyve vardı. Bir de Phoebis için yarım torba dolusu köpek maması. Bunlar bize bir market bulana kadar birkaç gün yeterdi.

Tezgâhtaki mikrodalgaya makarna attım ve sonra plastik çatala ayakta yedim. Yerken mutfak penceresinden dışarıyı izliyordum. Mavi elbiseli, kısa beyaz saçlı bir kadının yandaki kulübeden çıkıp elinde sepetle verandama yürüdüğünü gördüm. Kapının hafifçe çalındığını duyduğumda boşalan yemek kutusunu çöpe atarak kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımda yaşlı kadın bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. “Merhaba canım, ben Anne Cabbott. Görünüşe göre sen de benim yeni komşum oluyorsun. Kasabaya hoş geldin.”

Ben de ona gülümseyerek uzattığı sepeti aldım. “İsmim Bree Prescott. Teşekkür ederim. Ne kadar nazıksın.” Sepetin üzerindeki bezi kenarından kaldırıncaya yabanmersinli kapkek kokusu burnuma doldu. “Tanrım, bunlar çok lezzetli kokuyor,” dedim. “İçeri girmek ister miydin?”

“Aslında ben de sana verandama gelip benimle biraz soğuk çay içer misin diye soracaktım. Daha yeni yaptım.”

“Ah,” dedim tereddüt ederek. “Pekâlâ, olur. Bana ayakkabılarımı giymem için az bir müsaade edersen.”

Tekrar içeri girip kapkekleri mutfak tezgâhına koyduktan sonra parmak arası terliklerimi fırlattığım yatak odama döndüm.

Kapıya tekrar çıktığımda Anne beni verandamın ucunda bekliyordu. “Ne kadar güzel bir akşam. Her akşam dışarıda oturup keyfini çıkarmaya çalışıyorum. Çok yakında havaların soğukluğu konusunda şikâyet etmeye başlarım.”

Kulübesine doğru yürümeye başladık. “Yani bütün yılı burada mı geçiriyorsunuz?” diye sordum ona bakarak.

Başıyla onayladı. “Bu taraftakiler olarak çoğumuz her mevsim buradayız. Turistler bu kasabayla o kadar ilgilenmiyor. Şurası,” derken başıyla gölün uzaktaki zorlukla görünen kısmını işaret etti. “Turistlerin tüm ilgisini çeken yer. Kasabanın çoğu pek umursamıyor, hatta hoşlarına gidiyor. Tabii her şey yakında değişecek. Kasabanın sahibi olan Victoria Hale’in, turistleri buraya getirecek

bir sürü yeni kalkınma planı var.” Verandasına çıkan basamakları çıkarken iç çekti ve hasır sandalyelerden birine oturdu. İki kişilik sundurma salıncağına oturarak mindere yaslandım.

Verandası çok güzeldi. Konforlu beyaz hasırlarla, canlı mavimsarı minderle sıcak bir ortamdı. Her yerde çiçek saksıları vardı: Petunyalar ve sarmaşık patatesi etrafa dalgalar hâlinde yayılmış gibiydi.

“Peki sen turistlerin buraya gelmesi konusunda ne düşünüyorsun?”

Kadın hafifçe kaşlarını çattı. “Ah, ben sakın, küçük kasabamı seviyorum. Bana göre orada kalmalılar. Gelip geçenler uğrama-ya devam edecektir ki bence bu bile yeterli. Hem küçük kasabanın bana verdiği histen hoşlanıyorum. Sözde evler burayı kaplayınca göl kenarı kulübeleri artık olmayacak.”

Kaşlarımı çattım. “Ah, üzgünüm,” dedim taşınması gerektiğini kastettiğini anlayınca.

Elini umursamaz bir tavırda salladı. “Bana bir şey olmaz. Genişleme yüzünden kasabadaki işlerin kapanmasından endişe ediyorum daha çok.”

Kaşlarımı çatmaya devam ederken başımla onayladım. Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldık. “Ben küçük bir kızken gölün öbür tarafında ailemle beraber tatil yapmıştık.”

Yanıdaki küçük masadan çay sürahisini alıp ikimize de birer bardak doldurduktan sonra bardaklardan birini bana uzattı. “Öyle mi? Seni buraya tekrar getiren ne?”

Çayımdan bir yudum alıp bilerek birkaç saniye durakladım. Sonunda, “Kısa bir seyahate çıktım. O yaz burada çok mutluydum,” diye yanıtladım omzumu silkerek. Gülmeye çalıştım ama ailem hakkında konuşmak hâlâ göğsümü sıkıştırıyordu. Yüzüm hoş bir ifade yerleştirmeye çabaladım.

Çayımı yudumlarırken beni birkaç saniye inceledi. Sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ, canım. Güzel bir plana benziyor. Eğer burası sana daha önce mutluluk getirmişse, bence bunu tekrar yapabilir. Sanırım bazı yerler insanlara iyi geliyor.” Sıcak bir şe-

kilde gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Burada olmamın bir diğer sebebinin de ailemin gerçekten mutlu, keyifli olduğu son yer olduğunu söylememiştim. O seyahatten döndüğümüzde anneme meme kanseri teşhisi konulmuştu. Altı ay sonra da ölmüştü. O günden sonra babamla bir başımıza kalmıştık.

Anne, “Ne kadar kalmayı planlıyorsun?” diye sorup beni dalgın hâlimden çıkardı.

“Emin değilim. Belirli bir yol haritası çizmedim. Öncelikle işe girmem lazım gerçi. Eleman arayan birini tanıyor musunuz?”

Gözlüğünü indirdi. “Aslında evet. Kasabadaki lokantanın sabah vardiyası için garsona ihtiyacı var. Kahvaltı ve öğle yemeği için açıklar. Geçen gün oradaydım ve ilanı gördüm. Orada çalışan kızın çocuğu olmuştu. İşi bırakıp çocuğuyla kalmaya karar vermiş. Norm’s kasabanın tam anacaddesinde, kaçırman imkânsız. Hoş bir mekândır ve her zaman doludur. Onlara seni Anne’in gönderdiğini söyle,” dedikten sonra bana göz kırptı.

“Teşekkürler,” diyerek gülümsedim. “Söyleyeceğim.”

Sessizce bir dakika oturup çaylarımızı içtik. Ağustosböceğinin arka planda söylediği şarkılar, ara sıra da sivrisinek vızıltı-ları çalınıyordu kulağıma. Göl suyunun kıyıya vuruşunun yumuşak sesi ile göldeki botların büyük ihtimalle akşam için mola vereceklerini söyleyen uzak bağırışlarını duyuyordum.

“Burası fazlasıyla huzur dolu.”

“Umarım fazla patavatsız olduğumu düşünmezsin ama huzura çok ihtiyacın varmış gibi duruyorsun.”

Nefesimi verip yumuşak bir kahkaha attım. “İnsanları iyi okuyor olmalısın,” dedim. “Kesinlikle haklısın.”

O da benimle kahkaha attı. “İnsanları tartmakta iyiyimdir. Bill’im eskiden istese de benden bir şey saklayamayacağını söylerdi. Elbette aşk ve zaman da bunu yapıyor. O kadar iyi anlıyorsun ki karşındaki senin bir parçan gibi oluyor. Sonuçta kendinden saklanamazsın. Yine de sanırım bazıları gizlemekte bayağı iyi.”

Başımı hafifçe yatırdım. “Üzgünüm. Kocanı kaybedeli ne kadar oluyor?”

“Ah, neredeyse on yıl oldu. Onu hâlâ özlüyorum tabii.” Birden yüzünde melankolik bir ifade belirdikten sonra omzunu dikleştirerek başıyla bardağımı işaret etti. “Eskiden çayında biraz viski severdi. Onu neşelendirirdi. Elbette ben aldırılmazdım. Onu yeniden gülümsetmek sadece bir iki dakikamı alırdı.”

Çayımдан küçük bir yudum alınca tükürmemek için elimi ağzıma götürdüm. Yutkunduktan sonra kahkaha atınca Anne de bana sırtıttı.

Birkaç dakika sonra başımı salladım. “Sanırım erkekler o konuda insanı pek zorlamıyor.”

Anne gülümsedi. “Biz kadınlar bunu genç yaşta öğreniyoruz, değil mi? Evinde seni bekleyen bir oğlan var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Birkaç iyi arkadaşım var ama beni bekleyen kimse yok.” Kelimeler ağzımdan dökülürken dünyadaki yalnızlığımın gerçek yüzü karnıma vurulmuş bir yumruk gibi gelmişti. Benim için yeni bir şey değildi ama bu kelimeleri yüksek sesle dile getirmek, durumu bilmekten tamamen farklıydı. Çayımı bitirirken birden üzerime çöken duyguları bastırmaya çalıştım.

“Ben en iyisi gideyim,” dedim. “Çay ve arkadaşlığınız için çok teşekkür ederim.” Anne’e gülümsedim. O da bana gülümseyerek karşılık verirken benimle beraber ayağa kalktı.

“Ne zaman istersen, Bree. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun.”

“Teşekkürler, Anne. Çok nazıksın. Ah! Eczaneye gitmem lazım. Kasabada eczane var mı?”

“Evet. Haskell’s var. Kasabada geldiğin yerden dolan, sol tarafında göreceksin. Işıklardan önce ilk sağdaki dükkân. Gözünden kaçmaz.”

“Peki, iyiymiş. Tekrar teşekkürler,” dedim ve basamaklardan inip ona hafifçe el salladım.

Anne başını sallarken gülümseyerek beni uğurladı.

Bahçeme dönüp çantamı almak için eve girince tüylerle dolu bir karahindiba gördüm. Eğilerek yerden koparıldıktan sonra du-

daklarımaya götürüp gözlerimi kapatarak Anne'in sözlerini hatırladım. Bir dakika sonra, "Huzur," diye fısıldadım. flemeden önce tohumların gözümün önünde uçmasını izledim. Tohumlardan birinin fısıltımın dilekleri gerçekleştiren bir Şeye veya birine ulaştırmasını diliyordum.

3

Bree

Arabayı sakın, neredeyse modası geçmiş küçük kasaba meydanı Pelion'a sürerken gökyüzü kararmaya başlamıştı. Çoğu dükkân ya bir aile işletmesiydi ya da şahsi girişimlerdi. İnsanlar serin yaz sonu alacakaranlığında büyük ağaçların sıralandığı geniş kaldırımlarda yürüyordu. Burada büyümlü ve *ümit verici* bir şeyler vardı. "Yapabileceğinden emin değildin ama bir gün daha geçti, değil mi?" diyen bir havası vardı.

Haskell's mağazasını görünce sağ tarafındaki park yerine aracı çektim.

Henüz market alışverişine çıkmama gerek yoktu ama birkaç temel ihtiyacım vardı. Dışarı çıkmamın tek sebebi buydu. Bugün beş saat filan uyumama rağmen kendimi yine de yorgun ve yatağında kitabımla kıvrılmaya hazır hissediyordum.

Haskell's'e on dakika girip çıktıktan sonra gittikçe kararar havada arabama yürümeye başladım. Dükkânda olduğum sırada sokak lambaları açılmıştı ve park yerine rüya gibi bir ışıltı yayıyordu. Çantamı omzuma çekerek poşeti bir elimden diğerine geçirirken alt tarafı yırtıldı ve aldıklarım yere düştü. Birkaç eşya yuvarlanarak hemen ulaşamayacağım bir yere gitti. "Kahretsin!" diye küfrederken eşyalarımı toplamak için eğildim. Geniş çantamı açıp aldığım şampuanı ve saç kremini koydum. Görüş açım da birinin dikildiğini görünce irkildim. Bir adam eğilip bir dizini asfalta koyduğu ve direkt onun yolunda olan yuvarlanmış ağırı

kesici kutusunu bana uzattığı sırada başımı kaldırdım. Ona bakıyordum. Gençti ve ciddi mânâda kesilmeye ihtiyacı olan dağınık, uzun, hafif dalgalı kahverengi saçları vardı. Sakalları bilerek sert görünsün diye uzatılmıştan çok bakımsız görünüyordu. Yakışıklı olabilirdi ama fazlasıyla uzun sakalı ve alnına, çenesine düşen saçları yüzünden simasını çıkarmak zordu. Kot pantolon ile geniş göğsünü gergin bir şekilde kaplayan mavi bir tişört giyiyordu. Tişörtün üzerinde bir zamanlar bir yazı varmış gibiydi ama o kadar soluktu ki ne olduğunu tahmin etmek zordu.

Tüm bunları ilaç şişesini tutan eline uzandığım birkaç saniyede fark ettim. Bir noktada gözlerimiz birleşmiş, birbirlerine düğümlemiş gibiydiler. Gözleri koyuydu, viski rengindeydi ve koyu renkli uzun kirpiklerle çevrelenmişlerdi. *Çok güzel.*

Ona bakarken aramızda bir şeylerin hareket ettiğini hissettim. Sanki vücutlarımızın arasındaki havaya uzansam elime somut, yumuşak, sıcak bir şey gelecek gibiydi. Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım ama gözlerini benden kaçırırken bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Bu tuhaf görünüşlü adam kimdi ve neden karşısında donakalmış bir şekilde duruyordum? Başımı hafifçe sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. “Teşekkürler,” dedim hâlâ bana doğru uzanmış olan elinden ilacı alarak. Hiçbir şey söylemedi. Hâlâ yüzüme bakmıyordu.

“Kahretsin,” diye sessizce bir kere daha küfrederken dikkatimi yere savrulmuş eşyalara verdim. Tampon kutumun açıldığını, birkaç tanesinin yerde olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. *Beni şuracıkta öldürün.* Adam birkaç tanesini alıp bana verdi. Hızlıca çantama tıkaştırdıktan sonra tam bana bakarken bakışlarımı ona çevirdim. Ama yüzünde bir ifade yoktu. Yine gözlerini kaçırdı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bana birkaç tamponu daha verirken konu açmayı denedim. Elinden hızlıca tamponları alıp çantama tıkarırken histerik kıkırdamalarımı bastırmaya çalışıyordum.

“Kahrolası plastik torbalar,” dedim bir nefeste. Sonra devam etmeden önce derin bir nefes alıp bu sefer yavaşça konuştum.

“Çevre için kötü oldukları gibi hiç de güvenilir değiller.” Adam bana Almond Joy çikolatam ile bir tampon daha uzattı. Uzattıklarını aldıktan sonra içten içe inleyerek açık çantama attım. “Tekrar kullanılabilir alışveriş çantaları kullanmayı denedim. Çok tatlı şal, puantiye desenli olanlarını bile satın aldım.” Yerdeki son tamponu çantama tıktırırken başımı iki yana sallıdım. “Ama sürekli ya arabamda ya da evde unutuyorum.” Adam bana iki paket daha Almond Joy çikolatası uzatınca başımı yine sallamaya başladım.

“Teşekkürler,” dedim. “Sanırım gerisini ben hallederim.” Yerde kalan Almond Joy çikolatalarını elimle göstererek.

Ona tekrar bakınca yanaklarım yine kızarmaya başladı. “İndirimdeydiler,” diye açıkladım. “Onları bir oturuşta yemeyi filan planlamıyorum yani.” Yerdeki toplarken bana bakmadı ama dudağında milimetrik bir kıpırtı gördüğüme yemin edebilirdim. Gözlerimi kırpınca bir anda yok olmuştu. Çikolataları elinden alırken ona gözlerimi kısarak baktım. “Sadece evde çikolata tutmayı seviyorum. Bilirsin işte, arada sırada kendimi ödüllendiriyorum. Buradakiler bana birkaç ay yeter.” Yalan söylüyordum. Aldıklarım bana en fazla birkaç gün yeterdi. Eve sürerken birkaç tanesini yiyebilirdim bile.

Öylece birbirimizin önünde dikilirken çantamı omzuma astım. “Pekâlâ, tamam. Yardım için, beni, kişisel eşyalarımı... çikolatalarımı, hindistancevizimi, çikolatalarımı... kurtardığın için teşekkürler.” Kısık ve utanmış bir sesle kahkaha attıktan sonra yüzümü hafifçe buruşturdum. “Benimle konuşup bu acıma bir son versen çok yardımcı olurdu.” Ona sııttım ama yüzü düşmüş, gözleri donuklaşmış biraz önce yüzünde gördüğüme yemin edebileceğim sıcak ifadesinin yerini boş bir ifade almıştı.

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Hey, bekle!” diye seslendim arkasından giderken. Kendimi durdurdum. Hafifçe caddeye doğru koşarak benden uzaklaşırken vücudunun asaletle hareket etmesine kaşlarımı çatarak baktım. Caddeyi geçip görüş açımdan çıkarken tuhaf bir kaybetme hissi sardı beni.

Arabama binip birkaç dakika hareket etmeden durarak tuhaf karşılaşmayı düşündüm. Sonunda motoru çalıştırdığımda arabamın ön camında bir şey fark ettim. Cama karahindiba tohumları dökülmüştü. Hafif rüzgârda tüyler ön camımda nazikçe dans ederek benden uzağa, adamın gittiği yöne doğru ilerlediler.

Ertesi gün erken kalkıp yataktan çıktım. Odamdaki perdeleri açarak sabah güneşin yansıyıp sıcak, altın rengine dönüştürdüğü göle baktım. Büyük bir kuş uçtu. Gölün uzak bir köşesinde bir tekne seçebiliyordum. Evet, buna kesinlikle alışabilirdim.

Phoebe yataktan fırlayıp ayağımın dibinde oturdu. “Ne düşünüyorsun, kızım?” diye fısıldarken o da esniyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. “Bu sabah olmaz,” diye fısıldadım. “Bugün gayet iyisin.” Yavaşça duşa doğru giderken her adımda göğsümde umudun filizlenmesiyle hafifçe rahatladım. Ama tam suyu açacakken etrafımda dünya yok olup suyun sesi yere hızlıca çarpan yağmurun sesine dönüştü. Korku beni ele geçirmişti. Kulaklarımda yankılanan yüksek sesli gök gürültüsü ve çıplak göğsümde gezinen soğuk metal hissiyle donakaldım. Meme ucumda dolanan silahın tümseğiyle irkildim. Gözyaşları yanaklarımdan hızlıca akarken soğuk, meme uçları birer çakıl taşı hâline getirmişti. Beynimin içinde âdeta metal raylarda duracak bir yer arayan trenin yüksek sesli çığı vardı. *Aman Tanrım. Aman Tanrım.* Nefesimi tutup silahın ateşlenmesini beklerken buz gibi soğuk bir dehşet hissi damarlarımda geziniyordu. Yandaki odada kendi kanının içinde yatan babamı düşünmeye çalıştım ama korkumdan bir şey düşünemediğim için başka bir şeye odaklanamıyordum. İstemsizce titremeye başladım. Yağmur yağmaya ve–

Dışarıda bir araba kapısı çarpılarak kapanınca beni şimdiki zamana döndürdü. Akan suyun önünde duruyordum. Su, perdenin açık olduğu yerden zemine damlıyordu. Kusmuk boğazıma gelince tam zamanında tuvalete yetiştim. Birkaç dakika nefes almakta zorluk çekerek, titreyerek vücudumu kontrol altına al-

maya çalıştım. Gözyaşlarım neredeyse dökülecekti ama izin vermedim. Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzden geriye doğru saydım. Bire geldiğimde yine derin bir nefes alarak ayağa kalkıp yerde oluşan su birikintisini havluyla sildim.

Kıyafetlerimi çıkardım, sıcak suya adım atıp başımı arkaya attım ve gözlerimi kapadım. Sakinleşmeye ve şimdiki zamana dönme çalışırken titrememi kontrol altına almayı deniyordum.

“İyisin. İyisin. İyisin,” diye tekrarlararken vücudum hâlâ titriyor, duygularımı, suçluluk hissini yutmaya çalışıyordum. *İyi olacağım*. Bunu biliyordum ama *orada*, o yerde, tam bir acı ve dehşet ânında olmanın verdiği hissi üzerimden atmak hep biraz zaman alıyordu. Bazen bu üzüntünün beni terk etmesi birkaç saat sürüyor ama asla tamamen gitmiyordu.

Her sabah bu geçmişten sahneler geliyordu ve her akşam kendimi tekrar güçlü hissediyordum. Her şafakta yeni günün beni özgürlüğe kavuşturacağına, bugünü *o zamandan* ayıran malam gecenin hüznüne, acısına katlanmadan bir gün yaşayacağıma dair ümidim vardı.

Duştan çıkıp durulandım. Aynada kendime bakıp çoğu sabahki hâlimden daha güzel göründüğümü düşündüm. Geçmişten kesitler burada sonlanmasa bile iyi bir uyku çekmiştim ki bu son altı ayda pek yapabildiğim bir şey değildi. Pencereimin dışındaki göle bakarken huzuru hissettim. Kumlu sahile suyun nazikçe vuruş sesinden daha huzurlu ne olabilirdi ki? Elbette bunun bir kısmı ruhuma sızacak veya en azından çok ihtiyacım olan uykumu almamı sağlayacaktı.

Yatak odama dönerek haki şortum ile siyah kısa kollu gömleğimi üstüme geçirdim. Anne’in bahsettiği kasabadaki lokantaya gitmeyi planlıyordum. Hâlâ boşta olduğunu umduğum işi soracağımdan güzel görünmek istiyordum. Param azalmıştı. En yakın zamanda bir işe girmek zorundaydım.

Saçımı kuruttuktan sonra salık bırakarak çok az makyaj yaptım. Siyah sandaletlerimi giydim ve kapıdan çıktım, sıcak sabah havası tenimi okşarken kapıyı kilitledim.

On dakika sonra Norm's'un önündeki kaldırıma aracımı çektim. Klasik küçük kasaba lokantalarına benziyordu. Büyük pencerelere bakınca pazartesi sabahın saat sekizi olmasına rağmen yarı yarıya dolu olduğunu gördüm. "Eleman Aranıyor" ilanı hâlâ camdaydı. *Yaşasın!*

Kapıyı açınca beni kahve ve domuz pastırması kokusu, konuşma sesleri ile masalardan gelen yumuşak kahkahalar karşıladı.

Ön tarafa yürüyerek tezgâhın önündeki taburelerden birine, kesilmiş kot şortlardan ve kolsuz bluzlardan giymiş iki genç kadının yanına oturdum. Belli ki ofise giderken kahvaltı için uğrayan kalabalıktan değillerdi.

Dönen, kırmızı vinil kaplı oturağa yerleşirken yanımda oturan kız bana bakarak gülümsedi.

"Günaydın," diyerek gülümsemesine karşılık verdim.

"Günaydın!"

Önündeki menüyü alınca mutfak camının önünde duran, kısa gri saçlı yaşlı bir kadın omzunun üzerinden bakıp konuştu. "Hemen geliyorum, tatlım." Sipariş defterini karıştırırken stresli görünüyordu. Mekânın sadece yarısı doluydu ama belli ki yalnızdı ve herkese yetişmekte zorluk çekiyordu. Sabah kalabalıkları işlerine yetişebilmeleri için her zaman hızlı servis isterlerdi.

"Acelesi yok," dedim.

Birkaç dakika sonra bir çifte yemeklerini vermesinin ardından yanıma gelip dikkati dağınık bir şekilde, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Lütfen. Çok yorgun görüyorsun. Sana yardımcı olabilir, hazır olduğunda üç numaraya servis yapabilirim."

"Tanrı seni korusun, tatlım," derken kahkaha attı. "Garsonluk deneyimin var herhalde."

"Aslında," diyerek gülerken ona menüyü uzattım, "deneyimim var ve bunun iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama camdaki 'Eleman Aranıyor' ilanını gördüm."

"Gerçekten mi?" dedi. "Ne zaman başlayabilirsin?"

Kahkaha attım. “Olabildiğince erken. Sonra gelip form filan doldurabilirim...”

“Gerek yok. Garsonluk deneyimin ve işe ihtiyacın var. İşe alındın. Gerekli kâğıtları doldurmak için sonra uğrarsın ama Norm’s kocama ait. Başka bir garsonu işe alma yetkim var ve demin seni işe aldım bile.” Bana elini uzattı. “Bu arada ismim Maggie Jansen.”

Ona sıırttım. “Benimki de Bree Prescott. Çok teşekkür ederim!”

“Günümü aydınlatan sensin asıl,” diye seslenirken tezgâhın sonuna doğru gidip başka bir kahve fincanını doldurmaya koyulmuştu.

Pekâlâ, bu hayatımdaki en hızlı iş görüşmesiydi.

“Kasabada yeni misin?” diye sordu yanımdaki genç kadın.

Ona dönüp gülümsedim. “Evet, dün taşındım aslında.”

“O zaman Pelion’a hoş geldin. Ben Melanie Scholl, bu da kız kardeşim Liza.” Sağındaki kız öne doğru eğilip elini uzattı.

Elini sıkarken, “Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedim.

Bluzlarının arkasından görünen bikini bağcıklarını fark ettim. “Burada tatilde misiniz?” dedim.

“Ah, hayır,” dedi Melanie kahkaha atarak. “Diğer yakada çalışıyoruz. Turistler buradayken birkaç haftalığına cankurtaranlık yapacağız. Sonra da kışın ailemizin pizzacısında çalışmaya döneceğiz.”

Başımınla onaylarken kahvemini yudumladım. Benim yaşımda göründüklerini düşünmüştüm. Liza belli ki daha gençti. Kızılımsı kahverengi saçlar, aynı iri mavi gözlerle birbirlerine benziyorlardı.

“Eğer kasaba hakkında soruların varsa bize sor,” dedi Liza. “Bütün kirli sırları bilmeyi görev edindik.” Göz kırptı. “Kiminle çıkmak, kimi görmezden gelmen gerektiğini de söyleyebiliriz. Aşağı yukarı iki kasabadaki herkesi elden geçirdik. Hazine değerinde bilgilerimiz var.”

Kahkaha attım. “Tamam, aklımda bulunsun. Sizinle tanıştığımı

ma cidden memnun oldum, kızlar." Tam önüme dönerken aklıma bir şey geldi. "Hey, aslında size biri hakkında bir sorum var. Dün akşam bazı eşyalarımı eczanenin park yerinde düşürünce genç bir adam bana yardım etti. Uzun, zayıf, yapılı ama ne bileyim hiçbir şey söylemedi ve uzun bir sakalı..."

"Archer Hale," diye araya girdi Melanie. "Öne çıkıp sana yardım ettiğine şaşırdım açıkçası. Genellikle kimseyle pek ilgilenmez," deyip duraksadı. "Sanırım kimse de onunla pek ilgilenmiyor."

"Pek seçeneği var mıydı bilemiyorum," dedim. "Eşyalarım tam anlamıyla ayağının dibine yuvarlandılar."

Melanie omuz silkti. "Yine de alışlagelmiş bir şey değil. Güven bana. Neyse, sanırım kendisi sağır. Bu yüzden konuşmuyor. Çocukken bir çeşit kaza geçirmiş. Olay olduğunda biz beş altı yaşlarındaydık. Tam kasabanın dışında, otobanda oldu. Ailesi ve amcası, yani kasabanın Polis Şefi öldürüldü. Sanırım o zaman duyma yeteneğini kaybetti. Briar Sokağı'nın sonunda yaşıyor. Eskiden ona evde eğitim veren diğer amcasıyla yaşıyordu ama amcası birkaç yıl önce öldü. Şimdi sanırım tek başına yaşıyor. Amcası ölene kadar kasabaya gelmezdi bile. Şimdi arada sırada onu görüyoruz. Ama tamamen yalnız takılan bir adam."

"Vay be," dedim kaşlarını çatarak, "bu çok üzücü bir hikâye."

"Evet," diye araya girdi Liza, "öyle, vücudunu gördün mü? Elbette genlerinde var. Eğer o kadar anti sosyal olmasaydı onu becerirdim."

Melanie gözlerini devirince kahvemi püskürtmemek için ağzımı elimle kapadım.

"Hadi ama, kaltak," dedi Melanie. "Ne olursa olsun senden yana bir kere baksa onu becerirdin."

Liza bunu bir saniyelikliğine düşünüp başını iki yana salladı. "O vücutla neler yapabileceğini bildiğinden şüpheliyim. Gerçekten çok yazık." Melanie tekrar gözlerini devirdikten sonra sipariş penceresinin üzerindeki saate baktı.

"Ah, kahretsin, gitmemiz lazım yoksa geç kalacağız." Cüz-

danını çıkararak Maggie'ye seslendi. "Parayı tezgâhın üzerinde bırakıyorum, Mags."

"Teşekkürler, hayatım," diye seslendi Maggie, hızlıca yürürken iki tabak taşıyordu.

Melanie peçeteye bir şeyler karalayıp bana verdi. "Bu bizim numaramız," dedi. "Gölün öbür tarafında yakında bir kızlar gecesi planlıyoruz. Belki bize katılmak istersin?"

Peçeteyi aldım. "Ah, tamam. Belki gelirim," derken gülümsedim. Ben de kendi numaramı bir peçeteye karalayarak ona verdim. "Çok teşekkürler. Çok nazıksın." Yaşıttım iki kızla konuşuktan sonra moralimin ne kadar düzeldiğini görmek şaşırtıcıydı. Belki de ihtiyacım olan buydu. Felaket yaşanmadan önce arkadaşları ve hayatı olan biri olduğumu hatırlamam gerekiyordu, diye düşündüm. Bütün hayatım o gün başlayıp bitmiş gibi hissetmek çok kolaydı. Ama bu doğru değildi. Bunu kendime sık sık hatırlatmam lazımdı.

Elbette eskiden yaşadığım yerdeki arkadaşlarım babamın ölümünden sonra beni birkaç kere dışarı çıkarmaya çalışmışlardı ama pek kendimde değildim. Belki de trajediyle bağlantılı olmayan insanlarla dışarı çıkmak daha iyi gelirdi? Ne de olsa bu yolculuğun sebebi bu değil miydi? Geçici bir kaçış? Yeni bir yerin yaralarımı iyileştireceği umudu? Ve sonra hayatımla yüzleşecek güce sahip olacaktım.

Liza ile Melanie hızlıca kapıdan çıkarken restoranda oturan birkaç insana seslenip el salladılar. Bir dakika sonra Maggie tabağımı önüme koydu.

Yemeğimi yerken Archer Hale adındaki adam hakkında söylediklerini düşündüm. Şimdi mantıklı geliyordu. Adam sağırdı. Bu neden aklıma gelmedi diye merak ettim. Bu yüzden konuşmuyordu. Belli ki dudak okuyabiliyordu. Ve ben de bir şey söylemesi konusunda yorum yaparken onu tamamen aşağılamıştım. Bu yüzden yüzü düşmüş, öylece çekip gitmişti. İçten içe suratımı buruşturdum. Kızarmış ekmeğimden bir ısırık alırken, "Aferin sana, Bree," dedim alçak sesle.

Onu bir dahaki görüşümde özür dilemeyi akıl edecektim. İşaret dili bilip bilmediğini merak ettim. Eğer benimle konuşursa ona işaret dili bildiğimi gösterirdim. Çok iyi biliyordum. Babam da sağırdı.

Archer Hale'de ilgimi çeken biir şeyler vardı. Ne olduğunu henüz adlandıramıyordum. Daha önce fazlasıyla bu engelle alakalı olmam ve adamın konuşmaması ya da duyamamasından öte bir şey vardı. Bir dakika bu konuda düşündüm ama bir cevap bulamadım.

Yemeğimi bitirip hesabı isteyince Maggie ellini salladı. "Çalışanlar bedava yemek yer," diye seslendiği sırada tezgâhın öte ucunda kahve dolduruyordu. "Saat ikiden sonra istediğin zaman gel de gerekli kâğıtları dolduralım."

Ona sııttım. "Tamam," dedim. "Sonra görüşürüz." Bahşışı tezgâhta bırakıp kapıdan çıktım. O kadar da kötü değildi, diye düşündüm. Daha kasabadaki ilk günüm olmasına rağmen kendime bir ev ve iş bulmuştum. Komşum Anne, belki de Melanie ve Liza'yla da kısmen arkadaş olmuştum. Arabama giderken yürüyüşümde ekstra bir neşe vardı.